

HET BRANDOFFER

We willen nu nog bij enkele offeranden afzonderlijk stilstaan. Het eerste offer wat voorgeschreven wordt in de voorschriften van Leviticus is het brandoffer. Leviticus 1. Dat was een offer dat geheel in de vlammen verteerd werd. De naam in het Hebreeuws duidt dit ook aan; die betekent zoveel als: opklimmen. Het offer ging in rook op, tot een liefelijke reuk voor de Heere. Het werd dus in zijn geheel verteerd. Alleen de huid viel daar buiten, die kwam de priester toe, niet de offeraar zelf. Op deze wijze werd de huid toch geofferd, maar ze leende zich niet voor verbranding op het altaar. Leviticus 7 : 8.

Van een brandoffer lezen we ook al bij Noach. "En Noach bouwde de Heere een altaar; en hij nam van al het reine vee en van al het rein gevogelte, en offerde brandoffers op dat altaar." Genesis 8 :20. Ook hier vinden we dus al het gebruik van een offer dat geheel verteerd wordt op het altaar, en ook hier was al het gebruik van reine dieren bekend, zoals dat later in de wet werd vastgelegd. Trouwens, ook bij Habel en Kaïn lezen we van hun gave op het altaar, van de vrucht des lands, en bij Habel in het bijzonder van de eerstgeborenen van het kleinvee en hun vet. Ook daarin komen we de later vastgelegde voorschriften tegen, dat het vet op het altaar moest komen voor de Heere. En al staat hier bij Kaïn en Habel niet het woord: brandoffer, in wezen was het dit. Ook bij Job lezen we er van: "Het geschiedde dan, als de dagen der maaltijden omgegaan waren, dat Job heenzond en hen heiligde en des morgens vroeg opstond en brandoffers offerde naar hun aller getal." Job 1:5.

De aartsvaders hebben geofferd en bij hun altaar de naam des Heeren aangeroepen. En als Mozes van Farao eist dat hij het volk laat trekken om te kunnen offeren, dan wijst dat er ook zeker op dat in de Egyptische tijd het offeren niet vergeten werd. Nu komt de Heere die offerdienst regelen met nauwkeurige voorschriften, om Zich een volk af te zonderen tot Zijn dienst, zich legerend rondom Zijn heiligdom, met Hem gemeenschap oefenend Hem toegewijd met hart en hand en wandel. ' Het brandoffer is het meest algemene offer. Voor dit offer moesten worden gebruikt: een jonge stier, een var, of een manlijk schaap, een ram, of een manlijke geit, een bok. Het moesten volwassen dieren zijn, wat de var betreft, een dier van drie jaar, wat het kleinvee betreft een dier van een jaar. Kon een mens ook het offer van kleinvee niet bekostigen, dan mocht zijn offerdier een tortelduif of een jonge duif zijn, dat wil zeggen een huisduif. Dat was het voedsel van de arme mensen, dat mocht ook zijn brandoffer zijn.

De eerste handeling daarbij was het brengen tot de priester in het heiligdom. Zo werd het voorgesteld aan de Heere, de priester kon het keuren of het een volkomen dier was, dat wil zeggen zonder gebrek, en de offeraar gaf zodoende zijn voornemen te kennen om de Heere een offer te brengen. Vervolgens moest de offeraar zijn hand leggen op de kop van het te offeren dier. Daarmee gaf hij te kennen, dat dit dier in zijn plaats zou staan, om in zijn plaats verzoening te doen. "Opdat het voor hem aangenaam zij om verzoening te doen." Leviticus1 : 4.

De offeraar bracht als het ware zijn schuld over op het dier, opdat het dier in zijn plaats zou sterven. Telkens als wij lezen van oplegging der handen duidt het aan een overbrenging van iets op een ander. Dat kan zijn een zegen, het kan ook zijn een vloek. De zegen, daarvan lezen we bij Jakob, die de handen oplegt op de hoofden van de zonen van Jozef, Genesis 48 : 14, de vloek, daarvan lezen we in Leviticus 24 : 14, waar de vloeker de handen worden opgelegd, om de schuld van die vloek als het ware terug te leggen op zijn hoofd. Zo is het hier bij het opleggen van de handen op de kop van het offerdier, dan legt de offeraar de schuld van zijn zonde op de kop van het dier. Dan is dat dier voor hem tot verzoening, dat is tot bedekking van de schuld. (Verzoenen is in het Hebreeuws bedekken).

De volgende handeling is het binden van het dier en het doodsteken. Dat deed de offeraar zelf, behalve bij een duif, want dan moest de priester het doen, opdat het bloed niet verloren ging. Het ging bij het doden van het dier om het bloed. Dat bloed is immers de ziel, het leven. En het leven van het dier werd gesteld voor het leven van de offeraar. De priester ving dat bloed op en bracht het op het altaar. Hij moest het sprengen rondom het altaar. Bedoeld is dus het altaar van koper in de voorhof.

De offeraar zelf stak dus het dier dood. Hij maakte daardoor deze slachting tot een persoonlijke daad, en drukte er mee uit: Zo ben ik waardig om gedood te worden. Het geloof is een persoonlijke zaak, we kunnen in zekere zin wel eens geloof hebben voor een ander, maar dan zal die ander ook tot persoonlijk geloof moeten komen, wil het *wel* zijn.

Het altaar ving het bloed op. Er was een altaar der verzoening, een slachtbank. De Heere had een plaats waar het bloed der verzoening kon geplengd worden. Vervolgens werd het dier de huid afgetrokken, of als het om een duif ging, van krop en vederen ontdaan, welke op de ashoop aan de oostkant van het altaar werd geworpen, dus het dichtst bij de ingang van de voorhof en het verst van het heiligdom af, omdat het onrein was. Die huid was voor de dienstdoende priester. Leviticus 7:8. Dan moest het dier in stukken worden gedeeld, het vet over de ingewanden, de kop, en de andere stukken; de ingewanden en de schenkelen, dat zijn de onderstukken van de poten, moesten eerst gewassen worden, waar ze anders onrein waren, en dan werden die er ook bijgelegd. Nadat alles was gezouten, werd het aangestoken op het altaar, opdat het dier in zijn geheel opsteeg tot een liefelijke reuk voor de Heere, als een vuuroffer. Niet dat die stank van het verbrande vlees op zich zelf zo aangenaam was, dat is niet de bedoeling, maar de gezindheid van de offeraar sprak hieruit, en dat was de Heere liefelijk.

De offeraar drukte in die offerhandeling uit, dat hij de begeerte had, om geheel en al, met hoofd, met leden, met heel zijn innerlijk, met al zijn vettigheden, de Heere te dienen en toe te behoren. Vandaar ook dat hij zijn offer in afzonderlijke stukken moest delen. En die toewijding kon slechts plaats vinden op grond van het gebrachte bloed. Ook in dit brandoffer van toewijding van de Heere ontbrak het element van verzoening niet, hebben we gezien. En het ontsteken kon enkel plaats vinden met het heilig vuur van het altaar, door de Heere Zelf ontstoken. Dat wees op de werking van de Heilige Geest. Enkel door die Geest kan het Gode aangenaam zijn. En de Geest des Heeren doet anders niet dan -het uit Christus nemen, zodat de offeraar enkel in Christus de Heere zich kon toewijden. Daar is niets van de mens bij, het is enkel genade. Hoe nauw luisterde dit. Toen en nu. Vandaar ook het verbod om vreemd vuur op het altaar te brengen. Het ging bij dit offer niet om de grootte, maar om de gezindheid. Daar viel telkens de nadruk op. Ook de arme mens kon een brandoffer brengen. Maar als de rechte gezindheid er niet was, dan hielpen duizenden van offeranden niet. Want in de rechte gezindheid zijnde, zag de offeraar in geloof op het offer van de komende Christus van Wie geschreven staat dat Hij Zichzelf voor ons heeft overgegeven tot een offerande en een slachtoffer, Gode tot een welriekende reuk. Efeze 5 : 2.

In het brandoffer kwam dus uit wat de apostel zegt in Romeinen 12 :1: "dat ge uw lichamen stelt tot een levende, heilige en Gode welbehagelijke offerande, welke is uw redelijke godsdienst." Vandaar ook dat de Heere met zo grote zorgvuldigheid Zijn voorschriften gaf. Het brandoffer van de arme gaf eigenlijk het meeste werk. De priester moest wel toezien dat hij de vleugelen van de duif kliefde, maar niet van het lichaam afscheidde. Ook voor het brandoffer van de allerarmste had dus de priester alle aandacht nodig. De kop van het dier werd er afgescheurd en het bloed uitgedrukt op het altaar. En daarom kwam er ook bij elk brandoffer een spijsoffer, aanduidende dat de offeraar begeerte had om recht en gerechtigheid te doen op aarde en de Heere in goede werken te zijn toegewijd. Met een spijsoffer was ook altijd een drankoffer verbonden, een plenging van wijn. Dagelijks moest zo'n brandoffer worden gebracht voor heel de gemeente, een éénjarig lam, opdat de gemeente elke morgen en elke avond indachtig zou gemaakt, dat het de Heere een toegewijd volk zou zijn. En dit offer wees op Christus, het Lam Gods, Die Zich met volmaakte overgave heeft gegeven aan de Vader, dat was Zijn spijs om te doen de wil Zijns Vaders. Johannes 4.

In Hem kan Gods kind enkel het spijsoffer brengen dat Gode kan behagen. In Hem enkel is het brandoffer liefelijk voor de Heere. Dan is het Gods eigen werk wat Zijn kerk mag aanbieden. En dit spijsoffer wat bij het brandoffer behoorde, werd, net als dat offer, geheel verbrand op het altaar, het bijzondere van dit brandoffer onderstrepende.

Ds. B. Haverkamp

Overgenomen uit het contactblad van de Ned. Herv. Evangelisatie te Loosduinen (november 2015)